

Men mag niet meer op straat liggen

Op de hoek van de Choorstraat met de Steenweg, dat is in Utrecht, werd T.-V. Darm, dat is Theo-Victor voor vrienden, dat is onze held, ondersteboven gelopen door een meneer die zich direct verontschuldigde. “Excuseer, meneer,” zei hij, terwijl hij meneer Darm, onze held, overeind hielp, “ik zag u niet. Maar dat is niet erg, want ik ben oogarts.”

“Ik ben mismaakt,” zei meneer T.-V. Darm, en daarin had hij gelijk, want de goden der natuur hadden hem bedeed met een klompvoet, een bochel en een tenniselleboog.

“Ik geef u mijn kaartje,” zei die meneer, “dan kunt u eens gratis op consult komen.”

“Ik geef u mijn hand,” zei meneer T.-V. Darm, “op voorwaarde dat u hem teruggeeft.” En zulks geschiedde.

Meneer Darm, onze held, borg het kaartje zorgvuldig op, al mag god weten waar. Hij maakte zulke rare bewegingen, daarin nog tegengewerkt door zijn bochel, dat een passerend agent halt hield. Hij vervolgde zijn route toen hij zich ervan vergewist had dat meneer Darm alleen maar mismaakt was. Datzelfde deed een aangeliende hond, nadat hij nog eens flink gegromd had. Meneer Darm dan, niet de hond. De hond had trouwens ook een bochel, dat is best bijzonder.

“Heeft u een stukje papier voor mij?” vroeg een onbekende dame aan meneer T.-V. Darm.

“Jazekers,” antwoordde meneer Darm, “het zit hier opgeborgen. U mag het er zelf uit pakken.”

“Als ik tieten op mijn rug had zeker,” zei de dame en sprintte er vandoor.

“Ik moet dat kaartje kwijt,” kloeg meneer Darm, “het brengt ongeluk, dat voel ik. Zelfs nu het nog net geen ongeluk brengt, moet ik het kwijt.” Hij begon net zolang in zijn zakken te wurmen tot hij het kaartje eindelijk terugvond.

“Ach, u heeft mijn kaartje weeromgevonden,” zei de oogarts die wij al kennen en hij griste het kaartje uit meneer Darms hand. Vervolgens liep hij opnieuw, dat is bij de Choorstraat, meneer Darm ondersteboven, waarna meneer Darm erbij bleef liggen.

“Ik blijf liggen,” zei hij nog.

Toen kwam die agent weer retour op zijn route en die maande: “Hee, opstaan jij, liggen kan alleen als je een kaartje hebt.”

“Ik heb geen kaartje meer,” sputterde meneer T.-V. Darm en hij wees. “Dat heeft hij me ontstolen.” Een traantje biggelde zelfs over zijn wangen.

“Hij heeft je fotonen ook nog weggeschoten, geloof ik,” zei de agent, “maar dat zal je niet baten. Ik doe mijn ogen dicht en dan ben je weg.”

“Ik ben weg,” zei meneer Darm.